

Lauantai 5.7.2014
Lähetysseurat 15:30
Merja Kramsu

Mitä sie teet ristillä, ethän sie ole vielä kuollukkaan? Näin kysyi Vienan Karjalassa sijaitsevan suuren sahan työnjohtaja Galinalta. Galina on seurakunnan aktiivi, joka 30 vuotta sahallä työskenneltyään pyysi tekemään ristin juuri avattuun kirkkoon. Tämä kirkko oli Vienanmeren rannalla sijaitsevassa vanhassa apteekissa. Galina ei antanut periksi: hän sai ristinsä. Ristin Galina satoi selkäänsä ja käveli tuon usean kilometrin matkan risti selässään läpi kaupungin kohti kirkkoa. Matkalla ihmiset ihmettelivät outoa kantamusta. Tähän Galina tokaisi: Ka, omapa on ristini. Nyt tuo puinen risti on omalla paikallaan Vienan Kemin kirkossa ja kertoo kaikille, että tässä on Jumala maja ihmisten keskellä.

Jumala on ollut hyvä Inkerin kirkolle: Sana on levinnyt ja uusia ristejä on saatu pystyttää niin kirkkojen kuin rukoushuoneidenkin katoille, torneihin ja alttareille.

Vaikka olemme olleet ristin alla, olemme saaneet olla aina myös sen suojissa.

Kun palasin yli 20 vuotta sitten Keniasta tänne Lapualla opettajaksi Hirvijoen kouluun, niin en oikeastaan tiennyt minne tulin. Myöhemmin selvisi, että koulun ensimmäinen opettaja oli saanut kutsun lähteä lähetystyöhön, mutta hän ei päässyt lähtemään. Sen sijaan minä, koulun lähes viimeinen opettaja sain 1990-luvun lopussa lähteä, en kauas, vaan lähelle, Pietariin.

Ilman sitä rakkautta mitä täällä Lapualla sain kokea, en varmaan olisi jaksanut tai rohjennut lähteä. Kun helmikuuisena pakkasiltana Karhunmäen vanhan Opiston mäellä pakattiin tavaroitani autoon kirkkaan tähtitaivaan alla ja Siionin virren lempeä poljento täytti sielut ja sydämet, niin tuntui aivan mahdolliselta uskoa armolliseen Jumalaan, joka meitä vielä työhönsä kutsuu ja lähettää.

Tämän jälkeen on tullut uusia lähtöjä ja aina uusi paluu. Se mikä on vain kasvanut, on lähettäjiä ja vastaanottajien rakkaus. Kun ystävät ovat olleet asemalla vastassa molemmin puolin rajaa, niin olen usein ajatellut, että jotain tällaista sen täytyy olla, kun ihminen tulee Taivaaseen.

Herännyttä kansaa on aina yhdistänyt sen halu lähettää leipänsä vetten yli. Se on myös joutunut kantamaan ristiään, kun aina ei ole ymmärretty miksi on mentävä niin kauas tai miksi tuettava pientä luterilaista kirkkoa Venäjällä. Silti se on kuitenkin rohkeasti ottanut ristinsä ja kantanut sitä todeten Galinan tavoin: Omapa on ristini.

On suuri ilo kuulua tähän joukkoon, joka on sallinut erilaisten mielipiteiden tai painotusten kuulua myös omassa liikkeessä. Jokaista on kuultu. Uskon syvästi, että tämä avaruus on auttanut Herännyttä kansaa toimimaan yhdessä hyvinkin erilaisten kirkkojen kanssa lähetysmailla. On ollut yhteinen ymmärrys ja armollisuus toista kohtaan. On haluttu Siionin Virren sanoin Katsoa avaralle ja silmin avoimin Hyvän Paimenemme laumaa, joka on mittaamaton.

Me emme mittaa Kristuksen lauman suuruutta, emme sen pituutta tai leveyttä. Emme tee sitä täällä, emmekä lähetysmailla. Se valta on yksin Jumalalla.

Profeetta Hesekielin kirjassa luemme Herran temppelistä, jonka perustuksen alta kumpuaa vettä. Mies kulkee ympäri temppeliä, ja veden voima vain kasvaa. Sitä virtaa itäpäädyistä ja eteläpuolelta temppeliä. Vedestä muodostuu puro ja vesi ulottuu jo kulkijan polviin. Sitten lanteisiin ja lopulta mies voi jo uida virrassa. Kahlaamalla sen yli ei enää päässyt. Virran rannalla kasvaa paljon puita. Profeetalle sanotaan: Näetkö, ihminen?

Tämä on kaunis kuva Kristuksen kirkosta, Jumalan valtakunnasta, jossa Evankeliumin voima on niin suuri, että usko täyttää vähitellen koko ihmisen. Ihminen etsii ja etsii, pakeneekin, mittailee ja empii, mutta vesi virtaa ylitse ja alitse. Janoiset lapsensa Isä täyttää hyvyydellään. Ihminen ihmettelee ja lopulta hän saa uida tässä armonvirrassa. Virta kantaa häntä. Kristuksen kirkon täyteys, sen usko ja rukous kantavat myös meitä vaikeina aikoina, samoin kuin ne ovat kantaneet monella tavoin haavoitettua Inkerin kirkkoa sen kärsimysteillä.

Ristit on voitu hävittää, mutta ne ovat säilyneet ihmisten sydämissä. Taistelu on ollut kova. Eikä taistelu ristin paikasta ole loppunut, se on vain muuttanut muotoaan. Ihminen on voinut menettää aivan kaiken, uskokin on ollut koetuksella, ja on edelleen. Mutta Jumala on pysynyt uskollisena. Muuttumattomana ja ikuisena. Marttyyrikirkon vanhoissa uskovaisissa Jumalan Sana tulee lihaksi ja asuu meidän keskellämme. Kirkon elämä on heijastusta Jumalan maailmasta, siksi se aina etsii omat uomansa ja väylänsä, joita myöten evankeliumi löytää ihmisten luo.

Inkerin kirkossa tämä on näkynyt myös musiikkielämän uutena nousuna. Pyhän Marian kirkko täyttyy ääriään myöten urkumusiikin ystäväistä. Ennen konserttia nuori pastori kertoo seurakunnan toiminnasta ja kirkkovuoden tekstistä. Ja ihme on tapahtuu: aivan uusia ihmisiä liittyy kirkkoon. Seurakunta kasvaa keskellä Pietaria.

Viime vuonna saimme ensimmäisen oman virsikirjamme. Se oli suuri ponnistus: mutta suuri on myös se ilo, millä tämä kirja on otettu vastaan. Kirja saa palvella kaikissa Inkerin kirkon rovastikunnissa aina Karjalasta Uralille ja Siperian ääriin saakka. Yhteinen virsi yhdistää veisaavaa Jumalan kansaa täällä ja Inkerin kirkon kaukaisimmissa seurakunnissa. Se on kuin aavistus siitä päivästä, jolloin kirkko on täydesti yksi. Tätä ykseyttä me jo nyt saamme yhdessä lähetysmaiden veljien ja sisarien kanssa uskossa elää ja veisata todeksi.

Uudet galinat kantavat Kristuksen ristiä Vienan Karjalassa, Murmanskissa, Jakutiassa, Marinmaalla, Tatarstanissa ja kaikkialla missä Inkerin kirkko elää. Yhdessä heidän kanssaan olemme kutsutut ristinkantajiksi, myös kirkossamme ja herätysliikkeissämme.

Pohjanmaan lakeuksilta näkyy kauas. Taivas ja maa ovat yhtä. Missään muualla rakkaassa isänmaassamme ne eivät niin selvästi sulaudu toisiinsa. Juhlakenttämme risti saa myös näkyä kauas.

Profeetta Hesekiel pääsi virran rannalla kasvavien hedelmäpuiden varjoon. Puiden, joiden lehdet eivät lakastu eivätkä hedelmät lopu.

Jeesus Kristus, Rakas Vapahtaja, on hän, joka meidät, väsyneet ja epäilevät, kuin myös uskossaan varmat ja lujat, nostaa aikanaan ristimme alta elämän puun suojaan. Hän, Kristus yksin, kantaa meidät huomiseen ja antaa meille, ja koko kirkollensa lahjaksi elämän vettä.